

Keď som sa konečne vrátil, všetci už boli doma. A poriadne ma znechutilo, že si ma opäť nikto nevšimal, lebo prebiehala ďalšia hádka.

„Nemôžem uveriť, že chceš urobiť čosi také!“ práve povedala rozzúrená Caroline svojmu otcovi. „Ako by si mohol? Bude z toho nešťastný!“

„Nebude,“ namietol Julian. „Bude to preňho niečo ako prázdniny.“

Ach, ďalší rozhovor o dovolenke. Nechcel som to počúvať. Chcel som svoju večeru. Nahlas som na všetkých zamňaukal, obišiel som ich a švihal pritom chvostom.

Laura sa na mňa pozrela a zamračila sa. „Možno by som mohla poprosiť Nicky, či by sa s Danom oňho nepostarali,“ navrhla. „Aj keď ide o celý mesiac. Je to veľmi dlhý čas.“

Okamžite som prestal mňaukať. Žeby hovorili o mne?

„Nie, môžeme ho dať do útulku pre mačky,“ povedal Julian. „Bude mu tam dobre.“

Do útulku pre mačky? Cítil som, ako sa mi ježia chlpy. Oliver mi o tom mieste rozprával. Nikdy na ten príbeh nezabudnem, pretože ma od tej doby prenasleduje. Vážne ho chceš počuť, Nancy? Nuž, stalo sa to nášmu otcovi – Oliverovmu kamarátovi Tobymu –, ktorého tam raz dali jeho ľudia, keď odišli niekam na dlhší čas. Tvrdil, že to bol najhorší zážitok všetkých jeho deviatich životov. Bol zatvorený v klietke vo dne v noci, a mal tam len peleštek a záchod. A hoci v útulku bola kopa ďalších mačiek, on ich nevidel, len cítil ich strach a počul ich plakať. Nedovolili mu chodiť na lov, a hoci pravidelne dostával stravu, bol v takom strese, že skoro nemohol jesť. Ľudia, ktorí sa tam oňho starali, sa k nemu zjavne správali vlúdne a často sa s ním maznali

a hladkali ho. Lenže on nevedel, či im môže veriť, a nemal tušenia, či sa ešte niekedy vráti domov. V tej klietke nemal nič, čo by voňalo jeho domovom alebo jeho ľuďmi, a kým si ho prišli vyzdvihnúť, bol taký vystresovaný, že sa im niekoľko dní vyhýbal – žil na vlastnú päsť a oni si mysleli, že utiekol. Nakoniec sa, samozrejme, vrátil, pretože bol hladný, ale Oliver povedal, že mu trvalo hrozne dlho, kým sa z toho zážitku spamätal.

Áno, je to strašný príbeh, však? Iste si teda dokážete predstaviť, že keď som začul zmienku o útulku pre mačky, ťahavo, smutne som zamraučal. Caroline ku mne pribehla, vzala ma do náručia a pevne ma objala. V očiach mala slzy.

„To je fakt super,“ vyhlásila, aj keď to podľa mňa nebola pravda. „Nielenže ma na celý mesiac odlúčíte od mojich kamarátov – nehovoriac o tom, že sa potom s nimi musím aj tak navždy rozlúčiť a ísť do tej hlúpej novej školy –, ale ešte mi vezmete aj môjho kocúrka! To nie je fér!“

Súhlasil som. Nebolo to fér. Nechcel som ísť do mačacieho útulku. Napadlo mi, či by som nemal utiecť, kým ma tam odvezú. Caroline sa rozplakala a ja tiež.

„Preboha!“ vyštekol Julian. „Čo mám podľa teba robiť? Nemôžeme ho vziať so sebou.“

„Prečo nie?“ potichu sa spýtala Laura a položila Julianovi labku na pažu. „Možno to tak bude lepšie.“

„Myslíš?“ spýtal sa. „Mačku nemôžeš len tak previezť na neznáme miesto. Utečie a stratí sa. To chceš?“ otočil sa ku Caroline.

„Nie!“ odsekla. „Nič z toho nechcem! Vôbec tam nechcem ísť. Zostanem s Charliem doma.“

„Julian, určite to zvládneme,“ ozvala sa Laura. „Je kastrováný, takže by sa nemal túlať.“